

hæderlige Forandring i vor Retstilstand, og jeg for min Deel skal med fuld Overbeviisning og Nøilighed stemme for Endringsforslaget.

Brock: Jeg vil tilstaae, at det vel ikke har faaret mig, at den ærede Minister har udtalt sig saa stærkt mod mit Endringsforslag, men at jeg er bleven noget forundret derved, fordi det forekom mig, at der forrige Gang var en meget stor Enighed tilstede mellem ham og mig, idet den hele Forskjel da stod paa, hvorledes disse Indskrænkninger burde ophæves, medens denne Enighed idag synes mig at være svunden ind til noget meget lidet. Jeg tør imidlertid ikke troe Andet, end at dette maa være min egen Skyld, at jeg ikke, skjøndt jeg troede at have gjort det i Begyndelsen af mit Foredrag, tilstrækkelig klart har udhævet, at der ikke fra min Side var Spørgsmaal om at andrage paa nogen fuldstændig Ophævelse af Lovbudet af 10de December 1828, men kun af de Undersøgelser, som det i Paragrapherne, som jeg anførte, er foreskrevet som Pligt for Politiet at anstille ved Fremmedes Ankomst her til Landet. Jeg antager, som sagt, at jeg ikke tilstrækkelig tydeligt maa have udhævet dette, da de Erindringer, der fra den ærede Ministers Side ere fremkomne, saavidt jeg seer, derved næsten alle vilde være afkræftede. Der er ikke Tale om at ville hæve Bøsgængerlovgivningen, der er ikke Tale om at ville stille den fremmede Haandværkssvend eller hvilken som helst anden Fremmed, der nu engang er kommen ind over Landets Grændser, under andre Love end dem, under hvilke vi Alle leve; vi hævde den Lov, der for ikke ret længe siden er bleven voteret her i Salen, Loven af 3die Marts 1860, den vil jo komme til at gjælde for den Fremmede ligesaa vel som for os. Vi hæve ikke det Tilfyn, som Politiet er berettiget og forpligtet til at føre med alle Undersaatter, temporaire saavelsom stadige, og saaledes et heller Forordningen af 10de December 1828, forsaavidt den giver Regler for Opholdet i Landet; men hvad der er Spørgsmaal om, er at hæve den Bestemmelse i denne Lov, der

hindrer Fremmede i at komme ind over Landets Grændser. Vi hæve Pasvæsenet, og vi finde det da i sin Orden, samtidsigt at hæve Indskrænkninger, der ere meget mere byrdefulde for de Paagjældende, der kunne lede til nærgaaende Undersøgelser, ved hvilke man ikke har Andet at holde sig til end den Paagjældendes Idre, Dragt og hele Udvortes. Det forekommer mig, at det kun kan lidet hjælpe, at forsikre den Fremmede om, at nu have vi fritaget ham for Pasvæsenet, nu kan han frit vandre ind, naar vi lade saadanne Bestemmelser bestaae. Det forekommer mig, at er det ikke Pasbestemmelser, saa er det dog Bestemmelser, der staae i en overordentlig nøie Forbindelse med samme — Legitimationer, der affordres Fremmede ved deres Ankomst her til Landet og som i deres Væsen ere meget strengere end Pasvæsenet. Jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, hvad Generalprocureuren har udtalt, hvilket findes i Motiverne til Udkastet, Pag. 6, hvor han siger, at det ikke vil være muligt at opretholde disse Bestemmelser ved Siden af en fuldkommen Ophævelse af Forpligtelsen til at være forsynet med Pas, ligesom ogsaa det ved Pasfriheden tilstede Formaal, at ingen som helst Undersøgelse af Pas eller Legitimationsdocumenter og endnu mindre nogen personlig Undersøgelse om Stand eller Stilling, Reizens Diemed osv. skal finde Sted ved Ankomsten til Landet, aldeles vilde forfeiles, naar disse Bestemmelser bleve opretholdte. Der siges fremdeles i Motiverne Pg. 10 og 11, og det er Justitsministerens Ytringer: „Naar Pasvæsenet hæves, vil derhos den ved Endrings. § 1, 2 og 14 Politiet hjemlede Myndighed til strag ved en Haandværkssvends eller anden arbejdsføgende Persons Ankomst her til Riget at affordre ham de der omhandlede Legitimationer og Beviisligheder med Hensyn til hans Duellighed, Vandel, Subsistensmidler osv. ligefrem bortfalde.“ Jeg tør vel heraf drage den Slutning, at disse Bestemmelser staae i en meget nær Berøring med Pasvæsenet og nærværende Lovudkast.